

ANTI- IMPERIALISME

SOSIALISME DEBATTEN

DEBATT BILAG ENDRINGSFORSLAG TIL ARBEIDS- PROGRAMMET M.M.

KADERFOSTRING

JUNI 1982

LEDER:

SOSIALISME- DISKUSJONEN

Sosialisme-diskusjonen har en sentral plass i partiets plan for perioden fram til neste landsmøte. Politisk utvalg i SK har fattet følgende rammevedtak om hvordan diskusjonen skal gjennomføres:

»Sosialisme-diskusjonen starter høsten 1982 og vil foregå i ulike faser fram til partiets neste landsmøte.

Debatten vil ta opp følgende tre hovedtemaer:

- 1) Kan kapitalismens problemer løses innenfor rammen av dette systemet, eller produserer kapitalismen objektivt grunnlaget for sosialismen og kommunismen?
- 2) Sosialismens økonomiske basis, sosialismens økonomiske problemer.
- 3) Det sosialistiske demokratiet under proletarietets diktatur, og partiets rolle.

Faren for kontrarevolusjon i sosialistiske land må diskuteres i tilknytning til begge de siste problemstillingene.

Denne diskusjonen vil foregå i følgende faser:

Høsten 82: SK vil legge fram et opplegg som presenterer og utdyper problemstillingene i sosialisme-diskusjonen. Det vil bli lagt stor vekt på at vi fra starten av skal få en åpen og fri meningsbrytning mellom ulike syn som i dag finnes i partiet.

I denne perioden vil vi også legge opp til partimøter og diskusjoner om det første av temaene som er nevnt ovenfor.

Studiematerialet vil her i hovedsak bli aktuelt stoff om kapitalismens og imperialismens utvikling i dag, samt utvalgte klassikertekster.

Våren 83: Her er det meninga å organisere partimøter og andre former for debatt om det andre og tredje temaet som er nevnt ovenfor.

I denne perioden vil SK offentliggjøre forslag til endring/nyskrivning av sosialismedelen av prinsipp-programmet. Det vil bli organisert studier i bind I av Kapitalen for å styrke forståelsen for økonomiske grunnbegreper i samband med diskusjonen om sosialismens økonomiske basis. Denne våren vil det også foreligge ei ny debatt-bok om sosialismens problemer.

Høsten 83 og våren 84: Avslutning av prinsipp-programdiskusjonen».

Dette vedtaket er fattet etter flere runder med diskusjoner etter at partiformannen la fram et forslag til diskusjon i Klassekampen i fjor høst. Det har vært innkalt til kaderkonferanser om hvordan sosialismediskusjonen burde legges opp og planen for denne diskusjonen blei også grundig diskutert på en konferanse med alle DS-formennene i partiet. PU hadde derfor fått innhenta synspunkter fra flere kanter før vedtaket blei gjort.

Sosialismediskusjonen har flere siktemål. Uenighetene i partiet må komme fram og bli diskutert på en åpen og kameratslig måte, med sikte på å komme fram til større enhet. Sosialismediskusjonen er også en måte å lære på, både lære mer marxistisk teori

og få mer konkret kunnskap om den verden vi lever i. Det teoretiske grunnlaget som partiet har programfesta - marxismen-leninismen-Mao tsetungs tenkning, har vist seg korrekt når det gjelder de vesentligste og grunnleggende trekk. Det finns ingen grunn til å kaste teorien vår på skraphaugen - vi må heller bli flinkere til å bruke den for å forstå verden rundt oss. Samtidig er det viktig å se i øynene at marxismen er ufullstendig utvikla på noen viktige områder. Dette gjelder særlig teorien om overgangssamfunnet mellom kapitalisme og kommunisme, det sosialistiske samfunnet. Vi bør ta mål av oss til å trenge dypere inn i sosialismens problemer og utvikle teorien videre gjennom sosialismediskusjonen. Og sist, men ikke minst, gjennom sosialismediskusjonen må vi bli bedre i stand til å gi partiet en skarpere kommunistisk profil eksternt - styrke propagandaen og agitasjonen vår på vår strategiske målsetting og vise at partiet er noe mer enn en samling flinke aktivister på enkeltsaker.

De tre fasene som planen for diskusjonen er delt opp i, må ikke oppfattes som mekanisk atskilte. Alle de tre hovedproblemstillingene vil bli berørt i alle tre faser - men *hovedvekta* vil være forskjellig. Vi må også ta sikte på å »bygge opp» rundt lagsdiskusjonene med seminarer, avis- og tidskriftsdebatter - slik at problemstillingene kan bli mest mulig allsidig belyst.

PU så det også som svært ønskelig at det ble utført spesialstudier av utvalgte enkeltemner i samband med sosialismediskusjonen. Slike spesialstudier kunne f.eks. dreie seg om temaer av følgende type:

- Studier av enkelte utvalgte land, feks. i Øst-Europa.
- Studier av ulike problemer knytta til sosialismen i Norge, f.eks. forholdet til den imperialistiske verdensøkonomien.
- Studier av kvinnes stilling under sosialismen - erfaringer, muligheter.
- Studier av viktige perioder i sosialistiske lands historie, f.eks. kulturrevolusjonen i Kina.
- Studier av viktige enkeltområder som vil bli dårlig dekket i hoveddiskusjonene - f.eks. vitenskapens og kulturens skjebne, forholdet mellom fri forskning, hundre blomster og ideologisk kamp for proletariatets verdensanskuelse.

Problemet med å få gjennomført ting av denne typen, er ressursene. Det sitter ihvertfall ingen supermenn eller -kvinner i ledelsen som kan make alt dette. Dersom det finnes kamerater rundt omkring (og det må det da finnes!) som har interesse og/eller kunnskaper - og lyst til å jobbe med noen av de nevnte eller andre felter, så kontakt partiets studieutvalg snarest!

KAN KAPITALISMENS PROBLEMER LØSES INNAFOR RAMMENE AV DETTE SYSTEMET?

I år 2000 vil verdens befolkning ha økt fra 4 milliarder i 1975 til 6,35 milliarder. 90% av befolkningsveksten vil skje i utviklingslanda.

Nasjonalproduktet pr. capita i de fleste utviklingsland vil forbli lavt. Gjennomsnittlig nasjonalprodukt pr. capita vil stige betydelig i noen utviklingsland (spesielt i Latin-Amerika), men i de store, folkerike nasjonene i Sør-Asia vil det fortsatt være svært lavt. Gapet mellom de rike og de fattige landa vil bli større.

Verdens matproduksjon vil øke med mindre enn 15% pr. hode fram til år 2000. Mesteparten av økinga vil komme i de rike landa. I Sør-Asia, Mellom-Østen og i utviklingslanda i Afrika vil matinntak pr. innbygger knapt øke, eller snarere falle under dagens utilstrekkelige nivå. På samme tid vil realprisene på matvarer fordobles.

De rikeste industrialiserte landa vil kunne disponere nok olje og andre kommersielle energikilder til å møte de stigende behovene ut gjennom 1990-åra. Med de forventede prisøkningene, vil mange utviklingsland ha økende problemer med å dekke sine energi-behov. For den fjerdedelen av menneskeheten som er avhengig av ved som brensel, er utsiktene dystre. Behovet for ved til brensel vil overstige tilgangen med 25% før århundreskiftet.

Den fjerdedelen av jordas befolkning som bor i den industrialiserte verden vil fortsatt bruke tre fjerdedeler av verdens mineralproduksjon.

Vannmangel i visse områder vil bli mer alvorlig. Bare befolkningsveksten i perioden fram til år 2000 vil bety at vannbehovet fordobles i halvparten av verden. I mange utviklingsland vil vanntilgangen bli stadig mer problematisk som et resultat av omfattende ødelegging av skogsområder. Utvikling av nye vannkilder vil bli dyrere overalt.

Store tap av verdens skoger vil fortsette de neste 20 åra ettersom etterspørselen etter treprodukter og ved til brensel stiger. I år 2000 vil bortimot 40% av det nåværende skogdekket i utviklingslanda være borte.

Alvorlige ødeleggelser av jordbruksland vil skje over hele verden, som et resultat av erosjon, tap av organisk stoff, uttørking, økende saltholdighet. Utbredelsen av ørken og ørkenaktige områder vil øke.

Forurensninger i lufta kan føre til atmosfæriske forandringer som alvorlig kan endre klimaet på jorda fram mot år 2050. Sur nedbør truer innsjøer, våtmarker og avlinger. Radioaktive og andre farlige materialer betyr økende helseproblemer i en rekke land.

Utrydding av plante- og dyrearter vil øke drastisk. Hundretusener av arter, kanskje så mye som 20% av alle arter på jorda vil forsvinne.

Dette er bildet av jordas framtidsutsikter fram mot år 2000 som tegnes i den såkalte »Carterrapporten», en rapport på til sammen over 700 sider utarbeida av framstående amerikanske vitenskapsmenn på ulike områder. Det er dette som vil skje dersom de nåværende utviklingstendensene i verden får fortsette. Og de kommenterer sjøl funnene slik:

»Kraftige, bestemte nye initiativer er nødvendige dersom økende fattigdom og menneskelig lidelse, miljøødeleggelser og internasjonal spenning og konflikter skal kunne forhindres. Det er ingen raske løsninger. De eneste løsningene på problemene med befolkningsøkning, ressurser og miljø er komplekse og langsiktige. Disse problemene er uløselig knyttet sammen med noen av de vanskeligste og mest vedvarende problemene i verden - fattigdom, urettferdighet og sosial konflikt. Nye og fantasirike ideer, og vilje til å handle på grunnlag av dem - er helt nødvendig.»

Det er mot denne bakgrunnen vi må diskutere spørsmålet om kapitalismens problemer kan løses innafor dette systemets rammer, eller om kapitalismen objektivt skaper grunnlaget for sosialisme og kommunisme. Våre dagars kapitalisme er imperialisme, og må studeres og forstås i verdensmålestokk. De motsigelsene som de

marxistiske klassikerne beskrev finner vi i skjerpet og forstørret form under imperialismen. »Akkumulasjon av rikdom ved den ene polen er altså samtidig akkumulasjon av elendighet, arbeidsbyrde, slaveri, uvitenhet og moralsk forfall ved motpolen, dvs. for den klassen som produserer kapital av sitt eget produkt.», sier Marx i Kapitalen om kapitalakkumulasjonens lover. Det er en ganske treffende beskrivelse av forholdet mellom de rike, industrialiserte landa og u-landa i dag.

RESONNEMENTET TIL ENGELS

Den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen er motsigelsen mellom produktivkreftenes samfunnsmessige karakter og den private tilegnelsen, sier Engels i »Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap».

Før industriens gjennombrudd eide enkeltprodusentene sine egne produksjonsmidler, og dermed sitt eget produkt. De arbeidet sjøl, bruk av fremmed arbeid var unntak, et supplement. Industriens framvekst endret produksjonsmidlenes karakter - gjorde dem *samfunnsmessige*. Men den private tilegnelsesformen ble beholdt - den som eide produksjonsmidler eide også produktene. Dette til tross for at bruk av fremmed arbeid - lønnsarbeid, ble regelen, ikke unntaket. Slik ble produksjonsmidlene skilt fra produsentene. Kapitalismens framvekst medførte altså to viktige prosesser:

- Produktivkreftene ble samfunnsmessige - tilegnelsen forble privat.
- Produksjonsmidlene ble skilt fra produsentene.

Slik oppsto den grunnleggende motsigelsen i kapitalismen, som framtrer klassemessig som motsigelsen mellom proletariat og borgerskap. Det er også denne motsigelsen som driver det kapitalistiske systemet fram mot undergangen. Engels legger vekt på følgende når han skal forklare dette:

- Den private tilegnelsen - at hver enkelt kapitalist eier varene sine sjøl og sjøl fører dem fram på markedet, gjør at det er *anarki* i produksjonen som helhet. Konkurransens tvangslov - behovet for stadig å forbedre produktivkreftene, framkaller imidlertid produksjonens *organisering* på hver enkelt bedrift. Dette er *en* viktig motsigelse som springer ut av den grunnleggende. Nødvendigheten av å stadig forbedre produktivkreftene gjør imidlertid at stadig flere arbeidere blir overflødige. Det oppstår en *reservearme*, og vi får kombinasjonen arbeidsløshet/overarbeid, beinhard utbytting av dem som har jobb.

- Muligheten for ekspansjon omformes til et *tvangsbud* for kapitalistene om stadig å ekspandere, eller gå under. Storindustriens ekspansjonskrat er sterkere enn gassens, sier Engels. Men ekspansjonen møtes av et mottrykk, konsumpsjonen, som beherskes av helt andre lover og ikke kan utvide seg i takt med produksjonen. Dermed blir kollisjonen uunngåelig. Kjerna i dette er *utbyttinga*. Så lenge utbyttinga eksisterer, er det umulig for konsumpsjonen å holde tritt med produksjonen. Dette fører til periodiske overproduksjonskriser. Det er dessuten en langsiktig tendens i kapitalismen at motsigelsen mellom produksjon og marked skjerpes.

- Kapitalismen prøver å tilpasse seg produksjonens samfunnsmessige karakter gjennom eiendomsformer som monopoler, og ved at staten spiller en større og større rolle ved å

legge betingelsene til rette for kapitalistisk produksjon, og ved sjøl å overta store deler av produksjonen. Dette løser ikke motsigelsene, for det opphever ikke produksjonsmidlenes *kapitalegenskap*, dvs. deres egenskap som middel til å utsuge menneskelig arbeidskraft. Og selve utbyttinga gjør at motsigelsen mellom produksjon og marked ikke kan løses.

Motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilegnelsen fører til at kapitalismen må gå under fordi:

- Denne motsigelsen fører til stadig tilbakevendende kriser, i en mer og mer skjerp og voldsom form.
- Motsigelsen gir opphav til *klassekamp* proletariatet vil reise en politisk bevegelse for å styrte kapitalismen.

PROBLEMSTILLINGER

I diskusjonen og studiene i høst bør vi legge vekt på følgende problemstillinger:

- De marxistiske klassikerne trakk opp de indre motsigelsene som kjennetegnet kapitalismen og imperialismen. Hvordan preger disse motsigelsene verden i dag? Går det an å forklare f.eks. kløften mellom rike og fattige land, den stadige forverringa for flere utviklingsland, miljøkatastrofer o.l. uten å ta utgangspunkt i det økonomiske systemet? Kan problemene løses uten at det økonomiske systemet endres?
- Hvordan preges dagens Norge av de motsigelsene de marxistiske klassikerne beskrev? Se både på den indre utviklinga i Norge, og på hvordan Norge påvirkes av den kapitalistiske verdensøkonomien.
- Hvis det er en objektiv nødvendighet at kapitalismen skaper grunnlaget for sosialisme og kommunisme, hvorfor trengs da det kommunistiske partiet.

Studiemateriale:

Engels: »Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap». Det arbeides med å få ut en Oktober-utgave av boka i høst. Forøvrig er den gitt ut på Ny Dag.

Lenin: »Imperialismen, Kapitalismens høyeste stadium». Utgitt på Oktober i Lenin-serien. Følgende kapitler bør studeres: »Imperialismen som et særskilt stadium i kapitalismen, s.129 - 140. Imperialismens plass i historia, s. 164 - 170.

Det vil i tillegg komme ut eget studiemateriale med konkrete fakta om kapitalismens og imperialismens utvikling i dag. Men laga bør også sjøl jobbe med å finne fram slikt stoff.

—MELDING OM PARTIDISKUSJONER—

PARTIETS ARBEID PÅ ARBEIDSPLASSENE OG I FAGBEVEGELSEN

Partilandsmøtet i 1980 anerkjente kritikken av at arbeidet i fagbevegelsen hadde hatt for lav prioritet og at innretting på arbeiderklassen hadde hatt feil og mangler. Arbeidet vårt i denne sentrale sektoren var i stor grad prisgitt spontaniteten.

Studiene i «Hva må gjøres?» av Lenin i fjor hadde bla. til hensikt å begynne med å rette opp feila. Det foreligger ikke noen oppsummering av disse studiene og diskusjonen har seinere av forskjellige årsaker stått i stampe. Det tidligere annonserte avdelingmøtet om kommunistisk arbeid på jobben i vår, blei utsatt fordi det ikke var mulig bare å gjenta en generell diskusjon om disse spørsmåla. Vi har behov for å gå konkret inn på de forskjellige sidene av arbeidet vårt, konkret og systematisk.

Avdelingmøtet til høsten er satt opp for å kunne starte denne prosessen. Men vi synes fortsatt det er vanskelig å finne en riktig innretting og avgrensing av en slik diskusjon.

Hensikten med denne meldinga, er å si fra om hvilke planer som foreligger i dag, og samtidig antyde noen av de problemstillingene som vi bør velge blant. Da skulle det også være lettere for avdelinger, distrikter og enkeltkamerater å komme med råd, tips og synspunkter på hvordan vi bør gripe an diskusjonene.

I løpet av forsommeren vil det bli avholdt en kaderkonferanse for faglig-ansvarlig i alle distrikt. Hensikten er å få fram en foreløpig oversikt over de forskjellige tendensene og erfaringene i

arbeidsplass-jobbinga vår. Denne konferansen vil ha avgjørende innflytelse på hvordan vi skal legge opp avdelingsdiskusjonen til høsten.

I august vil det bli avholdt en konferanse på Dokka som skal behandle temaet: »Opposisjonsarbeid i fagbevegelsen i dag». Dette er tema vi må forsøke å få et grep om. Vi trenger et slags program for progressive, radikale fagforeningsfolk, for hvordan vi skal bygge opp kampkrafta i klubber og foreninger.

Men dette temaet dreier seg om vår frontpolitikk i fagforeningene og - sjøl om det er viktig nok - så dekker det langt fra alle våre behov. Når det gjelder sjølve avdelingmøtet, så har vi foreløpig - og uprioritert - satt opp følgende problemer, emneområder:

- Hvordan fungerer arbeideraristokratiet i fagbevegelsen i dag. Hvilket forhold har vi til dette skiktet, hvordan taktikk bør vi legge opp for å svekke deres innflytelse?
- Legalismen, hvordan kan vi jobbe med å bryte ned legalismen i fagbevegelsen, hvordan står legalismen i egne rekker?
- En vurdering av den taktiske situasjonen nå når DNA og LO har erklært 4 års kamp mot de blå? Hvordan skal vi unngå å bli kjørt over eller bli haleheng til DNAs forberedelser til valget i 1985.
- Hva er årsaken til en viss flukt fra proletariatet, og hvordan skal vi forholde oss til denne tendensen?

- Sosialisme-diskusjonen, om fagforeningenes rolle i et sosialistisk Norge, forholdet parti/fagbevegelse.

- Organisatoriske problemer på arbeidsplassene, rekrutteringsproblemer.
- En kritisk vurdering av partiets studie- og propagandarbeid i forhold til arbeiderklassen.

Det er klart at vi ikke kan behandle alt dette på ett avdelingsmøte. Vi må ganske

sikkert også finne andre former for diskusjonene, og en plan for å gjennomføre dem, for alle disse temaene er viktige. Det fins sikkert også enda flere.

Kameratslig hilsen
SKAU.

OM KADERFOSTRING

KJERSTI E

»Pliktene til en leder går til sjuende og sist i hovedsak ut på to ting: Å utvikle ideer og bruke kadrene godt,» sier Mao i «KKPs rolle i den nasjonale krigen». Vår egen partiledelse har vært flink til det første - til å utvikle politiske linjer og til å forsvare det prinsipielle grunnlaget vårt. Men den har vært atskillig mindre flink til det siste - å bruke kadrene godt. Kaderpolitikken til partiet har, med rette, blitt kritisert gang på gang, uten at vi hittil har klart å utvikle noen systematisk linje for kaderfostring og for hvordan vi skal behandle folk. Dette har satt sitt preg på hele situasjonen i partiet. Likevel må vi ikke undervurdere det, trass i feila på kaderpolitikens område. I Tromsø er det bare 5 - 6 folk som kan stille opp mot utenriksministeren i en stor debatt, sa Mads G i KK-intervjuet der han begrunnet hvorfor han meldte seg ut. Jeg nær på følelsen at Mads undervurderer partimedlemmene i Tromsø. Men om han har rett, så er det jo ikke så reint ille likevel. Hvilket annet promilleparti i Tromsø har 5 - 6 folk som uten å nøle stiller opp til debatt med utenriksministeren? Hvilket annet parti i det hele tatt? Men det er klart at et kommunistisk kaderparti må strekke seg lenger.

Det er på tide at vi studerer kaderspørsmålet skikkelig, oppsummerer erfaringene våre og jobber systematisk for å utvikle ei kaderpolitisk linje. Denne artikkelen er ment som en start - og jeg håper flere vil kaste seg utpå.

STUDIER OG SKOLERING

I «KKPs rolle i den nasjonale krigen» oppsummerer Mao fem punkter for riktig kaderbehandling. Ett av punktene er å heve kadrenes nivå, gi dem mulighet til å studere og skolere seg. Dette er helt grunnleggende, og det er en oppgave partiet ikke har klart å løse tilfredsstillende på mange år. Studiene er langt på vei blitt overlatt til den enkeltes initiativ, som noe i tillegg til de «normale» partioppgavene for dem som hadde overskudd. Det går ikke. Studiene må inn på partiplanen, inn i det vanlige partilivet, inn i laga. Den partiplanen som nå er lagt, tar sikte på å føre studiene inn i laga igjen. En viktig del av det å korrigere kaderpolitikken vår, er å slåss for at planen faktisk blir gjennomført.

En av de gunstigste utgangspunktene for studier og skolering er ekstern, politisk kamp. I sin glanstid fungerte studentersamfunnet i Oslo som et drivhus for kaderutvikling. Kameratene i Rød Front-styret måtte angripe og forsvare seg, mot høyrefolk og revisjonister, på en

lang rekke politiske spørsmål. De var nødt til å studere og sette seg inn i ting, og de gjorde det. Partiet har skaffa seg mange bra kadre gjennom Rød Front-styrene.

Flere andre oppgaver kan fungere på omtrent samme måten. Valgkamp er ett eksempel. De sentrale og lokale skoleringsmøtene i forbindelse med stortingsvalgkampen nå sist er en positiv erfaring som vi må følge opp og videreutvikle. Ikke alle kan sitte i Rød Front-styrer eller stå på RV-lister. Men metoden med å kombinere ekstern kamp og skoling/studier kan brukes i mange flere sammenhenger, for eksempel i »den store sosialismediskusjonen».

Å JOBBE I VAKUM

Vi må gi kadrene rettleiing, sier Mao videre. Vi må gi dem frie hender så de får mot til å påta seg ansvar. Og vi må kontrollere arbeidet deres og hjelpe dem til å oppsummere erfaringene sine. »Å gi folk oppgaver uten å kontrollere dem og ikke bry seg med dem før det blir gjort alvorlige feil - det er ikke den rette metoden til å ta vare på kadrene.»

På dette området har partiet adskillig å oppsummere. I perioder har ledelsen praktisert en nitid detaljkontroll overfor underordna organers arbeid. Folk fikk i alt for liten grad frie hender og mulighet til å vurdere sjøl, noe som helt sikkert førte til at unødvendige feil ble gjort. Det er nå engang ikke mulig for en ledelse å ha full oversikt over de konkrete forholda på alle områder. Dessuten fostra denne metoden usjølstendighet og manglende sjøltillit hos dem som ble utsatt for den. Det underforståtte (og noen ganger klart uttalte) budskapet i denne måten å lede på var nemlig ikke til å misforstå: Underordna organer måtte holdes stramt i øra, ellers oppsto de verste kriser og katastrofer.

Denne måten å lede på er i hovedsak et tilbaketrukket stadium i partiet i dag. Mangel på kontroll og reaksjoner er antakelig et større problem for tida. Ulike organer, utvalg, lag og kamerater pusler med sitt uten at noen bryr seg med hva de gjør.

Det er ihvertfall en klar tendens til at en god del kamerater blir behandla slik. Kameratene i Røde Fane-redaksjonen har f.eks. etterlyst kritikk, både positiv og negativ, fra partiledelsen. Vi leder tross alt partiets teoretiske organ, sier de, det kan da ikke være likegyldig *åssen* vi gjør det?

Å jobbe i et vakum er skadelig på to måter. For det første minskes sjansene til å lære, både av feil og av riktige ting en gjør. For det andre får kamerater som behandles slik, følelsen av at de ikke betyr noe. De jobber hardt, men ingen bryr seg om det. Slik virker demoraliserende og fratrer folk lysten til å gjøre en innsats.

Noen kamerater har følelsen av å jobbe i et vakum mesteparten av tida. Men en gang i mellom oppstår en plutselig og hektisk interesse for arbeidet deres. Det er når det lukter *feil* eller *avvik*. Jeg tror at kamerater som har jobba med kvinnepolitikk i partiet har hatt det slik i mange år, og de er neppe de eneste. Det er sjølsagt bra at det gripes inn overfor feil (sjøl om det også kan gjøres på konstruktivt og destruktivt vis). Men det er *ikke* bra om ledende organer later til å bli klar over ens eksistens bare når en begår feil. En får følelsen av at det en driver med mesteparten av tida, er fullstendig betydningsløst. Den eneste betydningen en har, er at en kan bidra til å svekke partiets anseelse gjennom å gjøre tabber. Jeg tror ikke at partiet, og partiledelsen, i virkeligheten har hatt en slik oppfatning av f.eks. kvinnekaderen. Men jeg forstår godt om kvinnekaderen har opplevd det slik, for det er jo dette budskapet som er blitt formidla i praksis, gjennom måten å lede på. Og da hjelper det ikke så mye om tankene i hodet har vært annerledes.

RUNDE PLUGGER I FIRKANTA HØL

»I praksis ser vi en rekke eksempler på en sjølløst byråkratisk og likefrem skandaløs holdning til arbeidskreftene. Det er dette som i grunnen også forklarer

at en i stedet for å lære menneskene å kjenne og sette dem inn i stillingene først etter at en har lært dem å kjenne, ikke så sjelden behandler menneskene omtrent som om de var sjakkbrikker og flytter dem hit og dit,» sier Stalin i 1935. Vi kan vel ikke si oss fri for en del «sjelløst byråkrati» i kaderpolitikken i partiet heller. Atskillige runde plugg er blitt putta i firkanta høl. Vi har i hovedsak gått ut fra alment politisk nivå når vi har gitt folk oppgaver, og tatt mindre hensyn til deres spesifikke talenter. Det har også hendt at folk er blitt satt på oppgaver de definitivt var uegna til.

I et kommunistisk parti er det mange oppgaver som må gjøres, og det er urealistisk å tenke seg at en kan komme dit at alle får akkurat den oppgava de har mest lyst på og egner seg best til. Det er partiets behov, ikke lystprinsippet, som må veie tyngst når folk tildeles oppgaver. Men når det er sagt, så bør også tilføyes at «sjelløst byråkrati» betyr usedvanlig dårlig ressursutnyttelse. En kader i en oppgave som han/hun er både uegna til, og misliker, går ofte for halv maskin, eller hvis han/hun er av den virkelig pliktoppfyllende sorten, bruker dobbelt så mye krefter på å gjøre jobben halvparten så bra som en annen kanskje kunne gjort.

Vi bør altså prøve å putte de runde pluggene i runde høl, så langt det er mulig. Men det kan også gjøres en god del for at folk skal få brukt talenter de har, men ikke får sjansen til å utfolde i den daglige, politiske oppgava si. Det går an å gi folk underordna oppgaver og kortvarige oppdrag på områder de interesserer seg for, og *kan*. Det er også en måte å utnytte ressursene bedre på.

For å få dette til i praksis, må vi interessere oss atskillig mer for å kartlegge folks talenter og sterke sider enn vi har gjort hittil. Kaderdisponering i partiet har vanligvis foregått på følgende vis: En har først definert x antall høl som må fylles. Så ser en hva en har å fylle dem med, og stapper nedi så godt en kan. En del høl *må* utvilsomt fylles hvis partiet skal

kunne eksistere. Men denne metoden har også ført til at mange høl er blitt fylt på reint formelt vis. En gang imellom kunne det være forsøket verdt å starte i den motsatte enden: Se hva en hadde av ressurser først, og så se om høla passet til ressursene. Noen høl måtte en kanskje likevel stappe etter den gamle metoden, men det kunne også tenkes at en tjente på å la noen gamle høl stå åpne og heller bore noen nye som passa bedre til de pluggene en hadde.

EN DIALEKTISK HOLDNING TIL ENHET I PARTIET

heter en liten artikkel i Maos femte bind. Der går han til felts mot ideen om at det kan eksistere monolittisk enhet i partiet. Det er ikke slik at alle blir 100% marxister straks de blir medlem av et kommunistisk parti, sier Mao. Vi vil ha både 80%, 70%, 30% og 20% marxister, og vi må prøve å arbeide sammen.

Vi har to hender til å behandle folk som har gjort feil, en hand til å føre kamp mot han, og ei hand til å forene oss med han. Målet med kampen er å opprettholde marxismens prinsipper, det betyr å være prinsippfast, det er den ene handa. Den andre handa er til å forene seg med han. Målet med enhet er å gi han en utvei, å komme til et kompromiss med han, som betyr å være fleksibel. Å integrere prinsippfasthet med fleksibilitet er et marxist-leninistisk prinsipp, en enhet mellom motsetninger, sier Mao.

Den indre situasjonen i partiet vårt har forandra seg svært de siste åra. Tidligere hadde vi «monolittisk enhet» som ideel, og partiet var på et vis en monolitt som svaiet i takt: Høyreavvika i -72/73 preget partiet fra topp til bunn, når vi korrigerste, fulgte hele partiet med, også på de venstreoverslaga som fulgte. De siste åra har det vært mye mer åpen uenighet innad i partiet - vi svaier ikke i takt lenger, men kjemper om hva som skal være partiets politiske linje. Det er en mer normal og realistisk situasjon enn den svaierende monolitten. Men den stiller også store krav til oss når det gjelder å

kombinere frisk ideologisk k amp med fleksibilitet og vilje til enhet. Ingen ønsker seg tilbake til den gamle tida med harde slag og stemping. Denne stilen fostra opportunistisme og hindra mye, og riktige ideer i   vinne fram. Men det blir også g ærnt hvis alle synspunkter i demokratiets og antidogmatismens navn, blir sett på som likeverdige, hvis det blir betrakta som undertrykking   slåss mot ideer en mener er g ærne, hvis den ideologiske kampen dør ut. Om slike tendenser f r prege partiet, ville det bety at det politiske og teoretiske grunnlaget v rt ble fullstendig utvanna.

Jeg tror det vil kreve tid og tålmodighet   løse de motsigelsene vi har i partiet i dag. Og når vi har l st dem, vil det helt sikkert oppstå nye. Dette stiller store krav til oss alle - uansett hvilket politisk standpunkt vi står på, om   ha to tanker i hue på en gang.

IDEALISME I SYNET P  KADER

Etter mitt syn har vi v rt prega av et idealistisk syn på kader. Litt karikert går det ut på følgende: Kommunistar har indre egenskaper som kalles politisk nivå og klassestandpunkt. Når folk gjorde feil, gikk tilbake politisk eller meldte seg ut, så kom det av at de hadde for lite av disse egenskapene. Punktum.

Sj lsagt finnes både politisk nivå og klassestandpunkt, og disse egenskapene bestemmer også langt på vei hvordan folk reagerer. Men vi må også ta i betraktning hvilken *situasjon* folk står i. Dette har vi vært lite flinke til   analysere.

Med situasjon tenker jeg ikke først og fremst på slike ting som jobb, familie o.l., men *situasjon i partiet*. Hvilken plass du har, hvor du jobber, bestemmer hvilken vinkel du ser problemene fra, hva slags informasjon du har, hva slags press du er utsatt for. Motsigelser er ikke bare uttrykk for »reine» linjekamper, men for at folk har ulike erfaringer, ulike utsiktspunkter, oppfatter ulike deler av virkeligheten. Det har vi ikke tatt nok hensyn til.

Partikampen i Oslo f r stiste landsmøte var et uttrykk for svært reell politisk uenighet. Men etter mitt syn hadde den også et sterkt innslag av særlig mellomplanets opprør mot den situasjonen disse kameratene var blitt satt i gjennom feil i metodene for ledelse. Det er mellomplanet som langt på vei har jobben med   omforme de politiske linjene til praktisk bevegelse, kjempe sakene gjennom organisasjonen for   få folk til   handle. Svakheter og feil i linja kan lett bli forstørret i en slik prosess, og visse ting kan vise seg umulige eller svært vanskelige   gjennomføre. Mellomplanet ble på et vis stående i klemma mellom ledelsen og grunnplanet: Harde krav ovenfra om hva en skulle få til, motstand, kritikk, motsigelser nedenfra. Kameratene på mellomplanet ble stående igjen som de som gjorde alle de idiotiske feila. De jobba steinhardt og fikk lite eller ingen anerkjennelse. Et viktig skitt i partiet ble påført for mange nederlag. En slik situasjon er sj lsagt nedbrytende i lengden, og kan føre til passivitet, tapt sjøltillit, tilbaketrekning - eller til raseri og opprør. Vi har sett eksempler på begge deler.

NOEN PUNKTER OM KADERBEHANDLING OG METODER FOR LEDELSE

P  bakgrunn av de erfaringene vi har gjort i vårt eget parti, har jeg forsøkt   oppsummere noen punkter jeg mener er viktige når det gj lder kaderbehandling og metoder for ledelse. Jeg refererer dem her, og håper de kan være til hjelp i den videre diskusjonen:

- Gi folk anledning til   skolere seg og heve det politiske nivået sitt.
- Ha respekt for kaderen, sett ikke folk i en situasjon der de framtrer som bare udugelige.
- V r raus med   gi anerkjennelse
- Legg oppgavene til rette slik at kaderen vil oppleve *noen* seire. I store og vanskelige oppgaver, sett delmålsettinger der ihvertfall noen vil bli nådd. Marker

etterpå at de faktisk *ble* nådd.

- La folk bruke sine talenter, helst i sin politiske hovedoppgave. Hvis ikke det er mulig, gi andre åpninger (kortvarige oppdrag o.l.).

- Ta folks situasjon, posisjon i partiet i betraktning når politiske motsigelser vurderes. Situasjonen virker inn på åssen en tenker.

- Vær dristigere i å gi folk oppgaver/forfremme folk.

- Vis grundighet og tålmodighet i den politiske kampen.

- Tenk med hensyn på flertallets informasjonsnivå.

- Styrk linjekampen - få fram alternative standpunkter, alternative forslag, ikke bare spørsmål og tvil.

- Marker standpunkter en mener er riktige, kritikk en mener er bra i innlegg en i hovedsak vurderer som feilaktige. Kom folk i møte der det er mulig.

Dette er punkter som jeg mener bør tillempe på alle nivåer i partiet.

Kjersti E

PARTIPLANEN FOR SVAK

PARTIET MÅ RYDDE Plass FOR UNGDOMMEN

SJØRI

B

Vi har mottatt partiets plan fram til 4.landsmøte i 1984. Vi kan ikke si annet enn at vi er skuffet. Vi tenker sjølsagt på prioriteringa av ungdomsforbunda. Vi i Rød Ungdoms ledelse har kommet et stykke på vei med en oppbygging av Rød Ungdom. Men det ligger klart i dagen at Rød Ungdom ikke greier å bygge seg opp uten at partiet i større grad ser Rød Ungdom som sitt ansvar. Vi har en følelse av at partiet etter ungdomskampanja i 1977 har hatt store problemer med å prioritere ungdomsarbeid. Mange partikamerater forsøkte å jobbe med ungdomsforbundet, men møtte store vanskeligheter. Vi tror løsinga på dette problemet ikke ligger i å fortsette den lave ungdomsprioriteringa, men heller oppsummere grundig *hvordan* ungdomskampanja i 1977 fungerte, hva som var bra og hva som var dårlig. I et tidligere TF har vi antyda hvor svakhetene lå:

1. Satsing på «gateungdommen» gjennom bl.a. politivold-aksjoner. Vi mener denne prioriteringa ikke *kunne* styrke Rød

Ungdom. Med prioritering av skoleungdom ville ungdomskampanja i 1977 kanskje fått varigere verdi. Vår erfaring er at det er bortimot umulig å bygge opp ungdomsforbundet blant denne gruppa. Vi er i dag nødt til å prioritere den mest framskredne delen av ungdommen. Ungdom som er villig til å studere og drive organisasjonsarbeid.

2. Partiet prioriterte ungdomsarbeid ved å sette ledelsen i Rød Ungdom til side på alle nivåer. Det hersket en utbredd mistillit til ungdomsforbundets kader. Deler av partiet oppfatta det derfor sånn at disse folka måtte settes til side for at ungdomsarbeidet skulle føre til resultater. Vår oppfatning er at ml-bevegelsens ungdomsarbeid i all hovedsak må drives *gjennom* ungdomsforbunda. Derfor finnes det ingen snarvei til framgang som går *utenom* ungdomsforbundets tillitsmenn og medlemmer. Er disse for dårlige må det fostres nye, og de som er må skolerer.

Vi mener partiet sentralt og lokalt bør oppsummere de erfaringene som finnes fra ungdomskampanja. Vi tror en viktig årsak til den lave prioriteringa av ungdomsforbunda i dag ligger i at vi oppnådde så lite forrige gang partiet prioriterte ungdomsarbeid. Beretninga til partiets 3.landsmøte mener vi ikke holder mål som en helhetlig analyse.

HVORFOR MÅ UNGDOMS- FORBUNDA PRIORITERES?

Partiet og ml-bevegelsen er svekket etter partikrise. Det finnes fortsatt store og uløste motsigelser. Vi har problemer med rekrutteringa. Men vi tror partiet i dag ikke ser ml-bevegelsen som en helhet når det skal stake en vei ut av krise. For er det ikke sånn at det i første rekke er blant ungdommen ml-bevegelsen har mulighet til å rekruttere? Vi er i all hovedsak enig i partiets helhetlige plan. Betydninga av studier, innrettinga på arbeiderklassen, fredsarbeid og parlamentarisk arbeid kan ikke trekkes i tvil. Men vår påstand er at ml-bevegelsen vil vinne flere *medlemmer*, og dermed styrke partiorganisasjonen, ved langsiktig å legge større vekt på ungdomsarbeid og ungdomsforbunda, enn f.eks. ved arbeid i arbeiderklassen. Som dere vel skjønner er ikke dette noe argument mot å styrke innrettinga på arbeiderklassen. Men skal ml-bevegelsen styrkes kvantitativt og hindre oppløsning tror vi en styrking av ungdomsforbunda er uhyre viktig.

SV har skjønt dette. I dag, etter splittelsen i SU, satser SV store ressurser på ungdomsorganisasjonen, og noen SV-lag har ungdomsorganisasjonen som viktigste oppgave. Det samme har både DNA og Høyre gjort. Jeg tror ikke vi skal

undervurdere hvilken betydning sterke ungdomsorganisasjoner har for disse partiene.

ER DET MULIG Å PRIORITERE UNGDOMS- ARBEIDET HØYERE?

Planhøringa i partiet viser at det er et ønske om å satse mer på ungdomsarbeid. Det er positivt. Vi har også eksempler på at partiet flere steder lokalt har gjort en bra jobb med ungdomsforbundet. Dette må utvikles og tas vare på. Men det viser også at argumentet fra mange avdelinger, og vel også SK, at partiet ikke vet *hvordan* ungdomsforbunda skal prioriteres ikke gjelder for *hele* partiet. Vi mener derfor at partiet raskt bør avholde en konferanse der tillitsmenn i distrikter og lag i partiet som ønsker å prioritere opp ungdomsarbeid, og fra de stedene der det drives bra arbeid, i tillegg til folk fra ungdomsforbunda, deltar. Dette rommes innafor den planen som allerede er vedtatt. Jeg viser ellers til et innlegg fra en annen kamerat i Rød Ungdom i dette nummer av TF.

Bjørn J B
Rød Ungdom.

□ PARTIET OG AFGHANISTANKOMITÈEN

Afghanistanarbeidet i Norge har fått et lite oppsving. Interessen både i massemedia og hos myndighetene har økt noe. Aktiviteten rundt i landet i lokalkomiteene trappes opp. Dette skjer når krigen går inn i sitt tredje år, mens fredsbevegelsen legger et glemselens slør over Sovjets aggresjon utenfor Europa og statsledere i Vesten helst »glemmer» Afghanistan for ikke å støte sine motpartner i nedrustningsforhandlingene.

Afghanistanarbeidet er en livsnødvendighet for frigjøringskampen på

samme måte som solidaritetsarbeidet med Vietnam var det. Slaget i årene som kommer vil vel i første rekke stå om verdensopinionen. Skal den styrke sine protester mot Sovjets framferd eller skal den gli inn i apati. Om fredsbevegelsen får ture fram uten motbør nettopp på spørsmålet om de krigene som allerede er igang og spesielt okkupasjonskrigen Sovjet fører i Afghanistan, vil verdensopinionen sløves ned som redskap i kampen mot imperialismen. Det er blant annet vårt ansvar at så ikke skjer.

Afghanistanarbeidet i Norge stiller i fremste rekke i verden når vi ser på solidaritetsarbeidet. Dette er ikke et forsøk på skryt, men en faktisk realitet. Vi kan være stolte, men framfor alt må det mane oss til innsats. Vi har påtatt oss et stort ansvar, bl.a. ved å gi impulser til andre land så de kan følge opp.

I dette arbeidet er partiet ryggraden. Heller ikke denne gangen er det skryt. Langt de fleste steder er partikamerater sentrale i arbeidet. De har tatt initiativet til allianser på tvers av partigrensene og utgjør i dag kjernen i det aktive arbeidet.

Afghanistanarbeidet er en av partiets viktigste oppgaver. I dagens situasjon med stadig økende krigsfare og en skjerpning av motsetningene mellom de to supermaktene, er det internasjonale arbeidet høyt prioritert. Afghanistanarbeidet er en viktig del av dette. Derfor skulle det være opplagt at partiet over hele landet alvorlig diskuterer hvordan det skal prioriteres.

På noen få plasser er Afghanistankomiteer oppretta på andre måter - som i Stavanger hvor kommunen nedsatte komiteen og hvor styret i utgangspunktet kun besto av bystyrerepresentanter. Et godt eksempel på den store politiske bredden Afghanistankomiteen nå har. Men samtidig en komite' som har sine helt klare begrensninger. Den har til nå ikke vært noe fluepapir for å trekke til seg enkeltpersoner som ønsker å gjøre et slag for Afghanistan. Dette er en svakhet som landsmøtet i Afghanistankomiteen langt på vei ga en løsning på, ved at alle lokalkomiteene nå skal åpne for enkeltmedlemmer og organisasjons-medlemsskap.

Er partiet fritt vilt i Afghanistankomiteen? Enkelte har hevda dette. Jeg må si jeg ikke kjenner meg igjen. Situasjonen er vel heller at partiet har vunnet respekt innafør nye kretser for sitt arbeid nettopp med Afghanistan. At skepsisen fortsatt er tilstede viser historia om den partipolitiske kvinnegruppa som forhørte seg om det var Afghanistankomiteen til ML-erne eller komiteen til Pål Hougen som arrangerte

møtet. Men det er vel de færreste som lever i en så uopplyst verden.

Men fritt vilt mener jeg ikke det er grunnlag for å si at partiet er. En slik holdning fra en lokalgruppe vil i tilfelle ikke ha støtte i landsstyret. Jeg vil derfor oppfordre kameratene på de plassene der partiet ikke er med i arbeidet å søke om medlemsskap, både som parti og som enkeltpersoner. Aktivt arbeid i komiteene må være en selvfølge. En av våre viktigste oppgaver i komiteene, utover at de arbeider og gir resultater i aktiv støtte til det kjempene Afghanistan, må være å sikre en stor plass for aktivistene i komiteene. Vi må ha som rettesnor stadig å trekke nye grupper inn i komiteens aktive arbeid. På den måten kan komiteene vokse i styrke og slagkraft. Stadig flere får kunnskap og forståelse for Sovjets imperialistiske politikk og gjennom det forståelse for årsaken til krig. Nettopp slikt arbeid vil bety en motvekt mot fredsbevegelsens pasifistiske propaganda. Afghanistanarbeidet er aktivt fredsarbeid. Vi må prioritere å delta i arbeidet.

Rico.

UNGDOMSARBEID

☐ AFGHANISTAN SOLIDARITET ER UNGDOMSARBEID

Jeg har møtt mange reaksjoner på den nedprioriteringa den siste partiplanen betyr for ungdomsarbeidet. Diskusjonen for og mot dette skal jeg la ligge her. Isteden skal jeg propagandere for endel erfaringer som er gjort det siste året og som innafør den eksisterende partiplanen vil bety en drastisk oppprioritering av nettopp ungdomsarbeidet. For det er vel ingen tvil om at ungdomsarbeidet, rekruttering av arbeiderungdom og skoleungdom på sikt er et være eller ikke være for den revolusjonære bevegelsen.

Det dreier seg om Afghanistan.

Høsten 1981 gikk Operasjon Dagsverk til Afghanistan. På noen plasser i Norge ble det lagt spesiell vekt på fra partiets side, dels i samarbeid med Rød Ungdom, å utnytte denne situasjonen til å få igang Afghanistankomiteer på skoler og med skoleelever. Interessen blant gymnasiaster og yrkesskoleelever var stor for dette lille landet som slåss for sin frihet. Flere meldte sin interesse for å bli med i støttearbeidet. Og noen steder kom skoleelever med i de lokale komiteene.

Men resultatet var langt fra så omfattende som en kunne ønske. De lå langt tilbake for hva som var mulig. På mange plasser satte ikke partiet kreftene inn. Endel kamerater stilte opp med argumentasjonen at de var blitt for gamle. De kunne ikke oppnå kontakt med ungdommen lengre.

I en lokalkomite' jeg besøkte for noen uker siden la kameratene nettopp vekt på å utnytte Operasjon Dagsverk i oktober 1981 til å knytte kontakter på de videregående skolene. På våren i år hadde de med seg to gymnasiaster i styret. Og på et åpent møte i april var det alt overveidende gymnasiaster som møtte - 20 i tallet. Over 60 av skoleelevene var vervet som medlemmer av komiteen. De to kontaktene på skolen hadde gitt store

ringvirkninger. De dro med seg klassekamerater og andre venner.

Og de kom ikke bare fordi det var en sjans til sosial samling. Nei - samfulle tre timer gikk diskusjonen om Afghanistan, fredsbevegelsen, vår glemsel og hva den er uttrykk for og behovet for å styrke støttearbeidet. Det som overrasket mest var nettopp at denne debatten engasjerte. De fleste deltok.

Dette er det beste utgangspunkt for partiet på den aktuelle plassen til å knytte kontakter i ungdomsmassene og vinne dem for den revolusjonære bevegelsen. Erfaringene fra solidaritetsarbeidet med Vietnam viste at kampen mot *all* imperialismen får støtte hos ungdommen. Ikke uten grunn ivret de samme gymnasiaster for å opprette Latin Amerika-komite' også! Med denne kontaktflaten er det vår oppgave og fordømte plikt å skolere de mest framskredne i den revolusjonære teorien. Et møysommelig arbeid, men det eneste som kan gi frukter og den revolusjonære bevegelsen et oppsving.

Noe seinere diskuterte partiet på plassen sin prioritering av solidaritetsarbeidet. Med stor tyngde ble det hevdet at solidaritetsarbeidet ikke måtte sees isolert, med samtidig måtte vurderes som ungdomsarbeid. *Og partiet måtte prioritere det deretter.*

Dette er ikke noen ny lærdom. ML-bevegelsen i Norge oppsto bl.a. gjennom det anti-imperialistiske arbeidet for Vietnam. Men det ser mange ganger ut som det er en gammel lærdom. Vi må ta den opp igjen. Den har fortsatt vist sin gyldighet.

Rico.

○ SLUTT Å KLAGE!

Til Bjørn N og andre frustrerte »opposisjonelle».

Mao: »Dere må lære dere denne kunsten å lede. Prøv ikke å demme opp for allting bestandig. Når folk kommer med merkelige utsagn, setter igang streiker eller kommer med bøneskrift, forsøker dere å slå dem tilbake med ett slag, og tenker alltid at sånne ting ikke bør forekomme. Hvorfor er det sånn at disse tinga som ikke bør forekomme, likevel gjør det? Sjølve denne kjennsgjeringa viser at de bør forekomme. Dere forbyr folk å streike, å komme med bøneskrifter eller å komme med ufordelaktige bemerkninger. Dere tyr ganske enkelt til undertrykking i alle tilfeller, helt til dere en dag blir en Rakosi. Dette gjelder både innafør og utafør partiet. Når det gjelder merkelige utsagn, underlige hendelser og motsigelser, er det bedre å få dem avdekka. Motsigelser må bli avdekka og løses etterpå.»

»Gå ned på grunnplanet og studer problemene der. Jeg håper at kameratene i sentralkomiteen og de ledende kameratene som har ansvaret for provinser, byprovinser og autonome områder og for de sentrale departementene, vil gjøre dette. Jeg har hørt at mange ledende kameratér ikke gjør det lenger, og det er ikke bra. De sentrale organene er noen elendige steder hvor dere ikke kan få kunnskaper i det hele tatt... For å hamle opp med problemene må dere enten personlig gå ned eller dere må be folk komme opp. Om dere verken går ned eller ber folk å komme opp, vil dere ikke være i stand til å løse noen problemer». (Mao bd. 5 s.361-394).

DU KLAGER BJØRN

(TF-febr.)

»det foregår ingen skarp diskusjon om viktige spørsmål». »Mot slutten (av LM) ga

sentrale kadre uttrykk for at nå skulle det bli en helt annen *levende* demokratisk sentralisme». Utover våren og sommeren 1981: »Forvirring og frustrasjon over at landsmøtet ikke åpnet for noen entusiastisk ny giv». »Mangelen på avklaring og virkelig konsolidering».

Det er sant det du skriver, Bjørn. I den forstand at det er en riktig beskrivelse av en del av virkeligheten. Men det er ikke noe mer enn en beskrivelse heller. Det er den samme beskrivelsen som jeg leser fra Hjørn i KK, tra styret i jernlaget i Oslo, fra frustrerte kamerater i partiet her jeg hører til. Og kjære opposisjonelle medkamerater, dere må ha meg tilgitt at det minner fælt om frustrerte utslitte sjukepleiere som sitter på vaktrommene og klager over hvor jævlig det har det. Jeg er lei av å høre på *de opposisjonelles moralisering over tingas tilstand*.

Hvis dere ikke legger fra dere illusjonene om lett kjøpte seire i kampan i partiet, ender dere snart opp der Hjørn og de 24 andre står. Og dette ville være et stort tap for partiet. Hvor lenge har vi sloss mot byråkratiet i partiet, Bjørn. Sånn skikkelig? Bare et par-tre år. Vi har oppnådd noen resultater fram til LM. Hvorfor? Fordi vi sloss for det. Og nå er vi tilbake i folden igjen og er indignerte over at SK og PS ikke har skjønt mer av kampen fram til LM.

Ja, så har de ikke skjønt noe mer da. La gå. Jeg tror du har rett Bjørn, i innlegget ditt der du skriver: »Mangel på vilje eller evne til å mobilisere massene eller de menige medlemmene i AKP i dag til å være med å løse problemene». (Denne kritikken svarte du ikke på PS). Men når det er sånn, Bjørn at kameratene i SK ikke går ned - som Mao sier. Når de tydeligvis synes at det er beklagelig at mye frustrert kritikk kommer opp, i stedet for å ta kritikken til etterretning å prøve å skjønne hvorfor den står der. Når svaret på kritikk av byråkrati, blir henvisning til høringsrunder og framtidig

sosialismediskusjoner. Ja, da får vi gjøre som Mao sier - da får vi gå opp og si fra. Og det betyr at klassekampen i partiet må skjerpes igjen. Ikke som en svær oppslukende partikamp som den vi hadde forut for LM. Men som en kontinuerlig nødvendig klassekamp mellom de ulike politiske linjene. Og denne kampen må vare i hundre år. Det er når klaging og moralisering overtar for den reinhårige politiske og ideologiske kampen, at AKP dør.

ER DET MULIG Å SLOSS I AKP?

Sjòlsagt er det mulig. Upstart spør (i febr. TF) om han blir ekskludert om han driver kampen mot RV-plattformen videre. Sjòlsagt blir du ikke det, kamerat. Dette er like mye ditt og mitt parti som Finn S. sitt parti. Og Finn veit godt at om han nå står for flertallets syn og du i mindretall, så er ikke det noen garanti for at det er han som har rett. Det er ingen som helst grunn for oss til å være så hårsåre kamerat.

Det er mulig å drive på diskusjonene om Stalin og byråkratisk sentralisme, om NATO og forsvarspolitikken, om atomprotest og fredsbevegelsen, om ungdomsopprøret og om partiet svikter, om den økonomiske politikken og krisepolitikken... Røde Fane står åpent, KK's adresse er kjent, Fr er sikkert en bra innleder på Stalin-møter, jeg har til og med sjangs til å få inn dette innlegget i TF. Faen, kamerater, slutt å klage. Gi PS argumenter på de forskjellige sakene dere brenner for istedet. Det har han etterlyst ganske lenge nå. Noen annen måte å få han - og hvem som helst - til å forstå mer, finnes ikke. Klaging hjelper i hvertfall ikke.

DET TRENGS EN LOFTS- RYDDING I »OPPOSISJONEN»

Det her har med synet på klassekamp i partiet, forståelsen av dialektikk å gjøre. Dere kamerater som regner dere for

»opposisjon», og det er en god del - stiller dere på sida av denne kampen når dere ensidig gir SK skylda for oppløsning og passivitet. Nå må dere sette dere ned å tekne dere om: Vil dere ta deres ansvar for kampen i partiet, slutte å klage og begynne å sloss - innafor vedtektenes rammer med flertall overordna mindretallet? Eller skal dere fortsatt sitte på gjerdet å spre mismot og klagelyder. Er det sånn at dere heller vil ha et parti der deres egne meninger er prinsipp-program, at dere ikke tåler for deres sjøls skyld å stå i mindretall på enkelte saker i mer enn

2-3 år? Hvis dere etter å ha tenkt dere grundig om, fortsetter å klage - så er det mi mening at partiet er tjent med at dere hopper av lasset nå.

TIL BJØRN

Du synes kanskje at dette innlegget ufortjent er retta til deg. (Jeg håper du har rett). Men jeg synes det ligger en uuttalt moralistisk holdning mellom linjene i innlegget ditt. Og jeg er overbevist om at vi ikke løser problemene med passivitet, oppløsningstendenser eller frustrasjon med verken sjølkritikker fra SK eller oppgjør med dogmer av den typen du skisserer. Det er greitt at vi må ha den politiske diskusjonen om Stalin, byråkrati og den leninistiske partimodellen. Det er en ting. Men passiv nøytralitet i forhold til klassekampen innad i partiet er først og fremst et ideologisk spørsmål og fortjener en ideologisk kritikk. Dette er en annen ting, og løses ikke av Stalin-kritikk.

Og det er i grunnen litt gærnt at jeg skal sitte å »kjefte opp» opposisjonen i partiet vårt, at ikke PS har gjort det sjøl.

Kamerater, les artikkelen jeg siterte fra. Vi har mye igjen å lære om dialektikken anvendt på klassekampen i partiet.

Erik jr.

○ ALT DET GALE KOM- MER FRA LEDELSEN...

Ja, nå må partiformannen ta seg sammen. Hva driver han med egentlig? Og sentralkomiteen, eksisterer den? Det skjer så lite i og rundt partiet, medlemmene er passiviserte og sure og gidder ikke å gjøre noe. Ja, partiformannen må ta seg sammen! Her jeg bor selger de jo ikke KK en gang, sjøl om KK direktivet fortsatt gjelder.

Slik er det lett å tenke: det er hos ledelsen alle feila ligger. Bevares slik har jeg også tenkt. Ikke helt bokstavelig, men i praksis søkt alle feila lengre opp. Selvsagt ligger det og har ligget mange feil i ledelsen av dette partiet. Vår historie er full av dem, med KK-økonomiskandalen som topp.

Etter hvert har jeg blitt mer klar over at det ikke bare er i ledelsen at alle feila ligger. Det går heller ikke å bare klandre ledelsen for medlemmenes manglende entusiasme og mobilisering.

Hvor ligger feilene da?

Vi er et kommunistisk parti, et parti av ledere. Det er grunnorganisasjonene som er det sentrale. Det er grunnorganisasjonen som skal vedta ting, sette vedtak ut i livet og som skal kontrollere ledelsen på alle nivåer. Fungerer ikke grunnorganisasjonene så vil etter hvert hele partiet slutte å fungere. Vi får en ledelse uten muligheter til å få satt vedtak ut i livet, uten mulighet til å få »feed back». Ledelsen kan ikke utforme politikk på alle områder - det er helt umulig og heller ikke ønskelig. Med et aktivt grunnplan er det mulig å få utforma mye politikk, utført mye arbeid og samtidig er det vanskeligere for ledelsen å utforme en gal politikk fordi et aktivt grunnplan vil »avsløre» ledelsen og forandre den gale politikken. (Det gjelder både politikk og arbeidsmetoder/stil).

Mange har kritisert kaderpolitikken i partiet. Partiet fostrer ikke kamerater til ledere. Masselinja blir ikke fulgt. Helt enig. Men, skyldes det i hovedsak at ledelsen ikke er flinke nok, eller skyldes det at avdelingene ikke tar godt nok vare på kaderen? Jeg mener det siste. Det er nødvendigvis avdelingene som må sette i gang tiltak for å skolere kaderen. Det er avdelingene som ser manglene, eller burde se manglene, det er avdelingene som sitter med kamerater som aldri eller sjelden kommer på møter fordi de har »andre oppgaver». Det er i avdelingene tiltak må tas for å rette på disse feila.

Praksisen varierer selvsagt fra avdeling til avdeling, men jeg mener bla.:

- Avdelingsledelsen må styrkes slik at den virkelig blir en ledelse. Det er gjort tiltak før med varierende resultat.

- Avdelingene må sjøl se på sitt eget »liv», åssen de fungerer, hvilke målsettinger de har. Politisk målsetting, hvorfor eksisterer de som avdeling? Hvilke oppgaver må/kan løses? Området må analyseres, finne motsigelser, hva er hovedmotsigelser for at avdelinga skal kunne fungere som et kamfelleskap og utrette noe. Alt dette krever sterke kadre hvis politikken skal få gjennomslag og det peker over på avdelingas sosiale liv.

- Det sosiale livet i og rundt avdelinga er viktig. I perioder har det vært en selvsagt ting at har man først blitt ml'er så arbeider man av plikt uansett. Å melde seg ut fordi det går nedover med arbeidet og en er gått tom, det var en umulighet. Ingen meldte seg ut. Med dette utgangspunktet var det selvsagt mulig »å presse folk» til litt av hvert. Slik er det heldigvis ikke i dag. Derfor må det å være partimedlem ikke bare ha sin belønning i det langsiktige målet, men også i arbeidet i dag. Dvs. at man får noe ut av å være kommunist i 1982. Hva er nå det da? Det kan være kameratskap, felles

arbeidsoppgaver som gir noe - en føler at en gjør en jobb, får utretta noe - ikke bare flytter papir ol.), det kan være løsning av den enkeltes problem, økning av det teoretiske og politiske nivået m.m.

- Den enkelte kader må tenke gjennom hvorfor han/hun er medlem av denne bevegelsen og hva han/hun kan tilføre. Alle som er passive og sure er med på å demoralisere seg sjøl og partiet. Hvorfor er de medlemmer? Jeg er ikke for å starte noen »renselses»-prosess, men jeg mener at det er viktig at hver enkelt holder en »vareopptelling» og gjør opp status. Det kan godt hende at resultatet blir at kameraten trenger hjelp av avdelinga for å komme videre.

- Ei aktiv avdeling må ta opp og kritisere organer på alle nivåer. I dag er det faktisk ofte slik at kritikken ikke blir ført fram og det fører til surmuling og passivitet. Man kritiserer men gjør ikke noe med det (skriver ikke innlegg, sender ikke brev, gjør ikke vedtak). Det skaper bare ond blod.

La grunnorganisasjonen bli det viktigste redskapet til partiet!

Jonas.

P.S.: Det er altså ikke slik at alt det gale kommer fra ledelsen, vi har et ansvar vi også.

○ BAKKEKONTAKT S !

AKP(m-l) står foran en stor og viktig diskusjon om sosialismen. 25 folk i Bergen med Torstein H i spissen melder seg ut før denne diskusjonen fordi de a) setter spørsmålstegn ved deler av partiets teorier og program, og b) fordi de synes partiet er preget av dogmatisme, sektarisme og manglende demokrati. De har derfor ingen tro på at den store sosialismediskusjonen vil legge grunnlaget for å løse det de oppfatter som AKPs problemer.

I denne situasjonen gjør Hordaland AKP(m-l) det eneste rette. I en meget god kommentar beklager de sterkt at de utmeldte ikke fant å ville delta i og avvente resultatet av denne diskusjonen. S i gjør det motsatte. Han sier 1.3. at siden H i ikke lenger regner seg som marxist-leninist, så er det logisk at han går ut og at både H i og partiet er tjent med dette.

Hvordan fungerer dette på partimedlemmer? Den internasjonale ml-bevegelsen er inne i ei krise. Det går ikke så altfor bra her hjemme heller, selv om AKP heldigvis har klart seg bra sett i et internasjonalt kriseperspektiv. Folk melder seg ut - delvis pga. politisk

CECILIE H

uenighet, delvis pga. sviaktende klassestandpunkt under dekke av politisk uenighet, eller begge deler i en kombinasjon. Dersom partimedlemmer skulle melde seg ut på samme grunnlag som Bergens-folka, slik det står gjengitt i KK, ville det vel tynnes betraktelig ut i partiets rekker. Heldigvis gjør det ikke det, på tross av at S i åpenbart synes det er best at folk melder seg ut hvis de deler dette grunnlaget.

S i får skarp kritikk for dette standpunktet. Han svarer på kritikken ved å si at det er H i sjøl som ikke regner seg som ml'er. H i n avviser dette. Så gidder ikke Pål diskutere dette mer og finner tida inne til en *sluttreplikk!* Nå er argumentasjonen i realiteten skruppet inn til at siden H i n forlater partiet, så er det bra at H i n forlater partiet! Dessuten sier han at H i n melder seg ut fordi han ikke lenger deler partiets grunnsyn. Den viktigste kritikken i utmeldingsskrivet, *fremdeles slik det står i KK*, er at partiet er preget av dogmatisme,

sektarisme og manglende demokrati. Det kan man være uenig/enig i, og også hvilke konklusjoner som bør trekkes dersom dette er rett. Men man kan neppe hevde at dogmatisme, sektarisme og manglende demokrati er en del av partiets grunnsyn.

Jeg synes Hjørn og co. begår en svært alvorlig politisk feil ved å melde seg ut av partiet. Det styrker ikke kampen for sosialismen i Norge. Det er godt mulig at Stjørdal har rett i at Hjørn har forkastet leninismen som politisk teori. Men det har ikke Stjørdal dokumentert. Folk som ikke har telepatiske evner må dømme etter det som står i KK. Og der vil en del partimedlemmer ikke gjenkjenne til de tinga Hjørn sier at han setter spørsmålsteget ved. Skjøner du ikke at

du erter på deg mange partimedlemmer når du sier at det er bra med slike utmeldelser, Stjørdal? Det hjelper ikke at du sier at det er rom for uenighet og kritikk innenfor partiet, så lenge du ikke påviser forskjellen på deres plattform og Hjørn - annet enn at det er bra at folk som melder seg ut, melder seg ut. Gå i deg sjøl, Pål. Enten får du beklage utmeldelsen (også for partiformenn er det vanlig, udramatisk og menneskelig å feile). Eller så får du dokumentere på hvilke punkter Hjørn avviker så mye fra partiets grunnsyn at det rettferdiggjør karakteristikken av at partiet tjener på utmeldinga.

Cecilie H

○ OM KRAMPER OG KRITIKK

Innlegget ovenfor ble nektet tatt inn i KK. Begrunnelse: Det var satt lokk på diskusjonen. Forøvrig var det kommet mange »grise» innlegg i forbindelse med Pål's »sluttreplikk» som ikke egnet seg for trykking. Trykket man mitt innlegg, måtte også en del av dem trykkes, ifølge redaktøren.

Hva slags primadonnanykker er dette? Det virker som om partiledelsen og deler av partiets grunnplan lider av den samme krampa: Partiledelsen og især partiformannen bør være *ufeilbarlig*. Enkelte innlegg i TF med kritikk av SK bærer preg av denne krampa. Så snart SK gjør noe som ikke er hundre prosent topp, svirrer det med beskyldninger om »grove avvik, sabotasje og udugelighet». Henry Bører f.eks. eksponent for denne debattstilen. SK innrømmes ikke noe slingsringsmann for feil, langt mindre for at (også) de kan være slitne og overarbeidede, - kort sagt vanlige, dødelige mennesker. Om han ikke er ufeilbarlig bør han i det minste fremstå slik. Tabber bør dysses ned uten at han gjør sjølkritikk. Slik oppfatter jeg lokket på Hjørn-diskusjonen og sensuren av

CECILIE H

innlegget mitt.

Nå hevdes det at KK er liberale med å trykke innlegg som kritiserer partiledelsen og partiets linje. Sant nok og viktig nok. Men jeg hevder at dette gjelder angrep hvor partiledelsen er nokså sikker på at den har *rett*. (Ferskt eksempel - Falklandsøyene - og der har ledelsen *rett*). Men når ledelsen har dummet seg ut, og kritikken derfor går på *prestisjen* løs, da er sensuren rett rundt hjørnet.

SJØLKRIKK' DEMOKRATI OG PARTIETS LEDENDE ROLLE

Dette er ikke noen fillesak. Spørsmålet om sjølkritikk og demokrati henger sammen med partiets rolle i en skjønn, sosialistisk fremtid. I landsmøtediskusjonen var det som kjent noen som ivret for at partiets ledende rolle skulle benektes i prinsipp-programmet. En del av begrunnelsen var redselen for at partiet

skulle skifte farge. Jeg var uenig i dette standpunktet. Samtidig er det klart at spørsmålet om kontrarevolusjon innenfra i partiet langt fra er tilfredsstillende løst. Noe av det beste vi kan si er at et aktivt og ærlig forhold til kritikk og sjølkritikk motvirker dette. Likevel er det vel ikke den m-l'eren som har møtt på argumentasjonen om at makt korrumpere og at all ledelse verner om egen prestisje. Det drøpende motargumentet mot denne påstanden finnes ikke.

Slapp av, jeg sier verken at Pål har skifta farge eller er korrupt. Jeg sier at forholdet til sjølkritikk er av *strategisk* betydning for partiet. I dag er partiet lite, ledelsen har få sanksjonsmuligheter overfor medlemmene, er totalt avhengige av deres velvilje (også økonomisk). At sjølkritikken allerede under slike forhold har så lite romslige kår, avler frustrasjon og pesimisme.

Pål & Co. har mange grunner til å være tilfreds med egen innsats. De har stått i ledelsen av oppbygginga av vel Vestens sterkeste ml-parti. På en del politiske områder er de svært dyktige i linjespørsmål. Det virker som om dette har skapt en medaljens baksida. Troen på seg sjøl som »halvguden» fører til tilbakeleggenhet på andre linjespørsmål som nødvendigheten av demokrati, kaderforstring, synet på medlemmene som ressurs, kritikk og sjølkritikk. Disse linjespørsmåla er tett innvevd i hverandre, og på dette området er partiledelsen *politisk tilbakeleggende*.

La krampene og behovet for helter ligge, både på grunnplan og i SK. Det tjener partiet stort på. Av Pål vil jeg gjerne ha svar på følgende:

1. Hvorfor kom du ikke med ekstern sjølkritikk i Hjeltnes-saka? Tjente partiet på den avgjørelsen?
2. Hvorfor ble innlegg med kritikk av deg sensurert? (Ikke henvis til KK-redaktøren, du kunne sikkert fått innlegga hvis du hadde insistert!)
3. Bør du ikke heller gå svært langt i å slippe fram kritikk av deg? Hvor går grensene?

○ OM HJELTNES- SAKA

PÅL SJØLVE : _____

OM HJELTNES-SAKA. Svar til Cecilie Hjeltnes

A. OM SJØLVE SAKA

Du kritiserer den måten jeg handterte Hjeltnes-saka på i Klassekampen og finner den svært uheldig.

SKAU har behandla denne saka og har kommet til følgende: For det første opptrådte jeg på SKAUs og ikke på egne vegne, altså etter oppdrag fra SKAU. For det andre har SKAU gjort sjølkritikk overfor DS i Hordaland på grunn av den uheldige formen oppslaget fikk og fordi det var taktisk skadelig for partiet.

Denne sjølkritikken støtter jeg og kan underskrive for mitt eget vedkommende. Det er ingen tvil om at taklinga av saka var en taktisk brøler, og det volder meg ingen problemer å gjøre sjølkritikk for *det*. Derimot er jeg ikke villig til å trekke *innholdet* i det jeg sa, fordi jeg er overbevist om at Hjeltnes verken er, eller regner seg som kommunist. Å trekke tilbake en konstatering av dette, fordi jeg har gjort en taktisk feil, ville være opportuniste og ingenting annet.

Hvorfor avslutta jeg så debatten i KK med en sluttplikk? Av to grunner: For det første ville et konkret svar på Hjeltnes krav om dokumentasjon tvunget meg til å sitere utførlig fra internpressa i Hordaland, noe som ville åpna for en helt uholdbar praksis. For det andre visste jeg at det finnes betydelige indre motsigelser i partiet om partimodellen, kriteriene for medlemskap, der jeg oppfatter det sånn at flere kamerater mener at gitt at jeg har

rett i tolkninga av Hjørnes standpunkt, så er det fortsatt ønskelig at han er med i partiet. Hvis denne antakelsen er riktig, så ville en fortsatt ekstern polemikk fra min side blottlagt en viktig intern motsigelse, til glede for våre motstandere. Jeg ønsker debatt om partimodellen, men jeg ønsker at vi skal føre den internt. Disse to vurderingene var grunnen til at jeg så meg tvunget til å sette punktum for debatten.

Det er mye tvil og usikkerhet om teoretiske og ideologiske spørsmål i partiet, og min takling av Hjørnes saka er blitt tolka av mange som uvilje til å drøfte de spørsmåla de utmeldte i Bergen har reist. Dette beklager jeg, ikke minst fordi det er helt uriktig at vi ikke vil diskutere både disse og andre spørsmål. Distriktsmøtet i Hordaland vedtok enstemmig å fortsette diskusjonene om alle de spørsmåla Hjørnes hadde reist internt før møtet. På tross av dette meldte Hjørnes seg ut. Dette er for meg en bekreftelse på at han ikke bare stiller spørsmål, men også har gjort seg opp en mening om hvilke svar han vil gi på disse spørsmåla. Fordi han ikke lyktes i å få partiet med seg på de svara han har gitt, meldte han seg ut.

Hvilke svar har Hjørnes gitt? For det første mener han at den leninistiske partimodellen med nødvendighet fører til partidiktatur og undertrykkelse av arbeiderklassen, og han vil derfor forkaste den. Dette standpunktet har han gitt uttrykk for i en lengre artikkel der han slutter seg til Rosa Luxemburgs kritikk av Lenins partiteori. Det er nødvendig for partiet å drøfte dette spørsmålet, men om vi kom til samme konklusjon som Hjørnes har jeg vansker med å se at vi fortsatt ville kunne kalle oss et marxist-leninistisk parti.

For det andre har han internt i Hordaland gått kraftig ut mot min tese om at »marxismen-leninismen Mao Zedongs tenkning har bevist sin gyldighet i alle grunnleggende spørsmål». Å gå mot mitt syn her har han sjølsagt all rett til, og jeg veit godt at mange partimedlemmer ikke er så sikre på at mitt standpunkt er riktig. Dette får vi også diskutere. Men

Hjørnes gikk lenger, han stilte nemlig den motsatte tese: »marxismen-leninismen har lidd nederlag i alle land der den er freista gjennomført». Denne tesen betyr flere ting: Den betyr et a priori standpunkt om at kontrarevolusjonen har seira i Kina, uten at Hjørnes har forsøkt å argumentere for eller bevise dette standpunktet. (Dette sier litt om hans holdning til vitenskapelighet og diskusjoner) Det betyr også at Hjørnes setter likhetstegn mellom sosialismens nederlag og marxismen-leninismens nederlag. Vier alle enige om at sosialismen har lidd nederlag i Øst-Europa. Men jeg mener at marxismen-leninismens som teori utmerket lar seg bruke til å analysere og forstå utviklinga i disse landa. Krigstilstanden i Polen bekrefter f.eks. den leninistiske statsteorien. Dette betyr ikke at vi er ferdige med teoriutviklinga når det gjelder kapitalismen i Øst-Europa.

Hvis Hjørnes har rett i sin tese om at det er teorien som har lidd nederlag, må den logiske konsekvensen av dette i det minste bli at en stiller seg fritt i forhold til marxismen-leninismen som teori og vurderer den på linje med andre teorier. På dette grunnlag forstår jeg at Hjørnes syntes det blei uholdbart å være med i et parti som åpent erklærer sin tilslutning til marxismen-leninismen. En mer ytterliggående konsekvens av Hjørnes tese er at en slår fast at de angivelige nederlaga for teorien betyr at teorien som sådan må forkastes, altså et aktivt standpunkt mot marxismen-leninismen.

På denne bakgrunn ser jeg det ikke som noen tilfeldighet at Hjørnes på spørsmål om han var marxist-leninist, valgte å svare at han regna seg som »revolusjonær socialist». Vi veit alle at det er fullt mulig å kalle seg det siste samtidig som en tar avstand fra marxismen-leninismen som teori, eller stiller seg »fritt og uavhengig» i forhold til den. DNA gjorde det i lang tid etter bruddet med KOMINTERN og SV gjorde det på midten av 70-tallet. Legg forøvrig merke til at Hjørnes ikke en gang etter sin utmelding fra partiet har gjort krav på å være marxist-leninist eller kommunist. Han har ikke engang sagt at jeg har tolka han feil. Han har bare krevd

DEBATT

at jeg skulle dokumentere at han ikke er kommunist, vel vitende om at jeg ikke kunne sitere fra internpressa.

B. SVAR PÅ SPØRSMÅL

Slik jeg oppfatter innlegget ditt, lanserer du følgende påstander:

- KK-debatten om H[redacted]-saka blei stoppa for å skjerme undertegna mot kritikk.

- Undertegna gjorde ikke sjølkritikk fordi jeg lider av ei krampe som sier at jeg bør framstå som ufeilbarlig.

- Dette viser en tilbakeliggende holdning til kritikk og sjølkritikk.

Den siste påstanden er jeg ikke den rette til å kommentere. Når det gjelder de to første påstandene er det min oppriktige mening at du tar feil.

Jeg mener sjøl at partiet var best tjent med at H[redacted]-debatten ikke fortsatte med det uheldige utgangspunktet som den hadde fått.

Jeg vil svare på dine tre spørsmål:

1. Hvorfor kom jeg ikke med ekstern sjølkritikk? Jeg er utelukkende i stand til å gjøre sjølkritikk for den taktiske handteringa av saka. Innholdet står jeg fast ved. En sjølkritikk på taktikken ville ikke tilfredsstilt dem som først og fremst er uenige i innholdet, der H[redacted] fortsatt ville ha en taktisk fordel fordi han visste at jeg ikke kunne begynne å sitere internpressa, og der jeg med nødvendighet

også ville komme i konflikt med partimedlemmer som mener at det bør være plass til folk av H[redacted]s type i partiet. Den siste debatten mener jeg vi bør føre internt og ikke eksternt.

2. Hvorfor blei innlegg med kritikk av meg sensurert?

Jeg blanda meg overhode ikke bort i Klassekampens redigering av debatten. Debattsida blir alltid redigert, og det fører til at noen innlegg ikke blir trykt, uten at det dermed er snakk om sensur. SKAU vedtok i mitt fravær at dersom ikke det kom vesentlige nye momenter i debatten, så burde den søkes avslutta. Redaktøren vurderte det etter noen dager sånn at det ikke var kommet noen innlegg med noen nye momenter, sjøl om det var kommet noen få med kraftigere skjellsord. (Ditt innlegg var ikke blant de siste, men det blei altså ikke vurdert som noe vesentlig nytt i forhold til det som allerede hadde vært oppe i debatten.)

3. Bør jeg ikke gå langt i å slippe fram kritikk av meg sjøl?

Jo, det bør jeg, og jeg mener sjøl at jeg prøver å leve etter det. Jeg kan ikke huske at jeg har hindra noen kritikk av meg i å komme fram, og fra min side er det overhode ikke det denne saka dreier seg om.

Kameratslig hilsen
Pål S[redacted]

○ SKADELIG OG REAKSJONÆR?

Eg høyrer til dei som meiner at Per Guller G[redacted]s arbeid med freds- og forsvarspolitiske spørsmål har vore til uvurderlig nytte for partiet. Eg er i all hovudsak samd i hans politiske vurderingar av krigsfaren og fredsrørsla, og har liten sans for partimedlemmer som sjølve ikkje har meir å fare med enn at dei t.d. må slenge skit etter PGG fordi han «drar rundt og diskuterer med offiserar». («Mon» i februar-TF).

ASK

Desto meir irriterer det meg at PGG syner tendensar til å formulere seg unyansert og firkanta om fredsrørsla, på ein måte som er i strid med fråsegnar frå partileinga og som kan føre til unødvendige skinn-diskusjonar om kva som eigentlig er partiets syn. PGG blir

oppfatta som ein autoritet i slike saker, og det med rette - då han både politisk og formelt er ein autoritet.

Eg reagerte på eit par uttrykksmåtar i debattinnlegga hans mot »Mona» i februar-TF, der PGG i ein elles utmerka polemikk mot eit vedtak frå eit partilag konkluderer ein kritikk av Nei til atomvåpen slik: »AKP(m-l) mener denne organisasjonens politikk er reaksjonær og skadelig.»

Det er i så fall nytt for meg. Det står ikkje slik i SK-fråsegna frå i fjor haust, som heile partiet har drøfta.

Det som er »reaksjonært og skadelig» *bekjemper vi aktivt*. Vi går ikkje inn med et »begrensa arbeid», slik PGG tilrår i same artikkel, og som partiformannen har gått inn for offentleg fleire gongar. Mi meining om Nei til atomvåpen er at den følger ei *feilaktig hovudline*. Den er diktert av leiarar som fører fram

strategisk feilaktige liner i kampen mot krigen, medan grunnplanet i stor grad har lågt medvit og er sterkt pasifistisk påverka. *Men* den store oppslutninga om NTA kjem også av ein progressiv massemotstand mot supermaktens atom-opprustning. Organisasjonen er svært samansett og inneheld store indre motseiingar, og det har synt seg at politisk kritikk og kamp kan gje resultat (som då organisasjonen endra sin SS-20 parole over natta på sitt helgeseminar i Oslo i fjor haust, etter innsats frå særskilt ein kamerat).

Eg har sjølv i skrift og tale gjort mitt beste for å bekjempe feilaktige liner i Nei til atomvåpen og fredsrørsla elles. Men merkelappar som »reaksjonær og skadelig» på heile organisasjonen utan vidare og utan atterhald - ja, det syns *eg* er skadeleg. Vil PGG presisere kva han - og partileiinga - meiner?

Innhold

Leder: Sosialisme-diskusjonen	2.
Melding om partidiskusjoner om partiets arbeid på arbeidsplassene og i fagbevegelsen	7.
Om kaderfostring	8.
Partiplanen for svak: Partiet må rydde plass for ungdommen	12.
Partiet og Afghanistanstankomiteen	13.
Afghanistan-solidaritet er ungdomsarbeid	15.
Slutt å klage	16.
Alt det gale kommer fra ledelsen... ..	18.
Bakkekontakt, S... ..!	19.
Om kramper og kritikk	20.
Om H... ..-saka	21.
Skadelig og reaksjonær?	23.